

תת"ע 2255/05/13 - מדינת ישראל נגד אליהו אברהם

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

24 נובמבר 2014

תת"ע 2255-05-13 מדינת ישראל נ' אליהו אברהם
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל	בעניין: מאשימה
	נגד
אליהו אברהם	נאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, עבירה בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן - **תקנות התעבורה**).

העבירה הינה מסוג ברירת משפט. הנאשם הגיש בקשה להישפט וכפר באשמה.

מטעם התביעה העידו: רס"ר ארבל שרעבי (להלן - **השוטרת**), ובמסגרת עדותה הוגש הדו"ח שערכה (ת/1). מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

נסיבות המקרה עפ"י המצוין בדו"ח היו כדלקמן:

ביום 21.10.2012 שעה 12:02, בעת שהשוטרת עמדה סטטית על המדרכה ברחוב אבא הלל 84 ברמת גן, הבחינה כי הנאשם שנהג ברכב שמספרו 62-376-78 (להלן - **הרכב**), ברחוב אבא הלל לכיוון פתח תקוה, בנתיב הימני מבין שני נתיבי הנסיעה, היה לבדו ברכב, והחזיק מכשיר טלפון נייד בידו השמאלית בצמוד לאוזן שמאל, כשחלקו האחורי של המכשיר היה לבן ולכן בלט מאוזנו, ואת ההגה החזיק ביד ימין.

משהבחין הנאשם בשוטרת, הוריד את הטלפון הנייד, שנראה כעת בבירור, ואחז בו ובהגה בידו השמאלית, בו זמנית. משעצר הנאשם ברמזור אדום בנתיב הימני סמוך לרחוב אבא הלל 86, ניגשה אליו השוטרת, והבחינה כי הטלפון הנייד שעליו כיסוי לבן מבצבץ מבין רגליו של הנאשם. השוטרת ציינת כי היה יום שמש והראות מאד טובה. הוסברה לנאשם מהות העבירה, ובתגובה טען הנאשם: "**לא דיברתי ולא השתמשתי**".

השוטרת ציינה בדוח שעמיתה השוטר יאיר לוי, לא הבחין בעבירה הנ"ל.

עמוד 1

לאחר ששמעתי את הצדדים ובחנתי את נסיבות המקרה, ולאחר שהזהרתי עצמי מפני הרשעה על סמך עדות יחידה, באתי לכלל מסקנה כי התביעה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה. אלו טעמי:

1. הנאשם העיד בחקירתו הראשית כי במועד האירוע נסע ברחוב אבא הלל לכיוון פתח תקוה, ברכב הותקנה דיבורית בלוטוס מובנית. כמו כן, טען כי משהבחין בשוטרים, "**הסתכל בהם מרוב סקרנות**", והמשיך לכיוון הרמזור. כשנעצר ברמזור האדום, ניגשה אליו השוטרת וציינה שדיבר בטלפון הנייד. הנאשם פנה לשוטר ושאל אותו אם גם הוא ראה אותו מדבר בטלפון, והשוטר ציין שלא הבחין בעבירה.

2. השוטרת הציגה גרסה ברורה ומפורטת אודות השתלשלות העניינים, תחילה החזיק הנאשם במכשיר הטלפון בסמוך לאוזנו ונהג כשהוא מחזיק בהגה ביד אחת, כשהבחין בה, הוריד את המכשיר ואחז בו במקביל לאחיזתו בהגה, כשניגשה לעברו מכשיר הטלפון היה על הכיסא בין רגליו. הנאשם לא טען מעולם כי שתי ידיו היו על ההגה, ואף לא הציג גרסה באשר למיקומו של הטלפון כל משך חקירתו הראשית. כשנשאל בחקירתו הנגדית היכן היה הטלפון הנייד, השיב כי היה מונח על המושב, ורק במענה לשאלה נוספת טען לראשונה כי הטלפון לא היה מונח על מושב הנהג אלא על המושב שלצדו. לא היה לנאשם כל גרסה מדוע הטלפון הונח על המושב. אני סבורה כי יש בצירוף הנתונים שלעיל, ובפרט העובדה שלא הייתה בפי הנאשם טענה כי שתי ידיו היו על ההגה, כדי לחזק את גרסת התביעה.

3. השוטרת הבחינה כי בצבעו הלבן של הטלפון הנייד בשלושה מצבים : בעת שהנאשם החזיק במכשיר בסמוך לאוזנו, בעת שאחז במכשיר ובהגה בו זמנית ובעת שהיה מונח על מושב הנהג. חרף זאת לא מצא לנכון הנאשם לשאול אותה דבר וחצי דבר בעניין זה. רק כשנשאל בחקירתו הנגדית אודות צבעו של הטלפון, טען הנאשם לראשונה כי המכשיר שהיה ברשותו בעת האירוע היה שחור. משנשאל הנאשם "**למה לא שאלת את השוטרת קודם, איך זה יכול להיות שראית טלפון לבן, והיה לך טלפון שחור?**" השיב הנאשם: "**אנחנו בני אדם, אנחנו משתדרגים מיום ליום**" (פרוט' עמ' 7, שורות 4-2).

4. אם אמנם טענה השוטרת טעות כה מהותית באשר לצבעו של המכשיר, תמוה שהנאשם לא העלה טענה זו מיוזמתו. זאת ועוד, אם כוונת השוטרת הייתה לייחס לנאשם דבר שלא היה במציאות, לא הייתה טורחת ומציינת שוב ושוב את צבעו הלבן של הטלפון, זאת שעה שמגרסתו של הנאשם עולה כי הטלפון היה מונח על המושב לצדו וצבעו היה שחור, כך שהשוטרת יכולה הייתה להבחין בנקל בצבעו בעת שניגשה לרכב.

אציין כי לא מצאתי בסיס לטענתו המשתמעת של הנאשם לפיה השוטרת ייחסה לו דבר שלא היה ולא נברא, זאת אך כיון שהסתכל על השוטרים מתוך סקרנות בעת שחלף בנהיגה מול פניהם.

5. הנאשם ציין כי נהג ברכב שכור, וכי ברכב הותקנה דיבורית בלוטוס, הנאשם לא תמך טענתו זו במהלך שמיעת הראיות באישורים מתאימים כל שהם. טענה זו אודות קיום דיבורית ברכב היא בגדר **טענה כבושה**, שלא נטענה בעת רישום הדוח או בעת מתן מענה לכתב האישום. העלאת טענה זו לראשונה בעת פרשת ההגנה, יש בה כדי להפחית ממשקלה, בפרט בנסיבות בהן לא הומצאה כל אסמכתא שהיא לאימות הטענה.

6. הנאשם ניסה לפגוע במהימנותה של השוטרת כשבמסגרת חקירתה הנגדית, פנה ושאל אותה: **"את טוענת שדיברתי בטלפון?"** על כך השיבה השוטרת: **"בדוח התנועה לא רשום שהנהג דיבר, אלא שהנהג החזיק את הטלפון ביד שמאל, צמוד לאוזן שמאל בעת שהרכב היה בנסיעה, מדובר בשימוש בטלפון בזמן נסיעה"** (פרוט' עמ' 5, שורות 12-14). לטעמי, העובדה שהנאשם מסר בתגובה לדוח כי לא דיבר ואף לא השתמש בטלפון, מלמדת לכאורה כי נושא השימוש בטלפון עלה במעמד רישום בדו"ח.

7. אין חולק שהשוטר שנכח במועד האירוע לא ראה את העבירה המיוחסת לנאשם. הדבר צוין במפורש בדוח, ואף הנאשם אישר זאת בעדותו.

הנאשם הסתמך על עובדה זו כנימוק הגנה, שכן לגרסתו השוטר הנוסף אמור היה לראות את העבירה, **".. ויש שם שני שוטרים והם צריכים לחזק אחת את השני, אבל אחד ראה ואחד לא ראה"** (פרוט' עמ' 6, שורות 20-21).

העובדה ששני שוטרים נכחו באותו מקום בעת האירוע, אין משמעה כי יפנו את מבטם לאותו יעד.

השוטרת נשאלה במסגרת חקירתה הנגדית: **"השוטר שראה אותי איתך ביחד, הרי הייתם בשדה ראייה ביחד, אז למה הוא לא הצדיק את מה שאמרת?"** על כך השיבה: **"רשום בדוח שהוא לא הבחין בביצוע העבירה"**. לשאלת ביהמ"ש **"מה שיטת העבודה?"** השיבה השוטרת **"גם אם אנחנו עובדים יחד, לא בטוח שאני והוא נבחין באותה עבירה בו זמנית"** (פרוט' עמ' 5, שורות 15-19).

לטעמי, ההחלטה להסתפק בעדותה של השוטרת, שהייתה עדה לאירוע וערכה את דו"ח הפעולה, אינה מבססת טענה לקיומו של "מחדל חקירה". זאת, בהינתן העובדה כי השוטר הנוסף לא היה עד לביצועה של העבירה המיוחסת לנאשם - כשגרסה זו הועלתה עוד במועד האירוע, דבר המקנה לה משנה תוקף.

8. שורה של נתונים עובדתיים מחזקים את גרסת התביעה:

א. אין חולק לגבי כיוון הנסיעה של הנאשם, נתיב נסיעתו ומקום עמידתה של השוטרת, הייתה זו שעת צהריים, אור יום, ותנאי הראות טובים. הנאשם נצפה אוחר במכשיר הטלפון בעת שחלף בנסיעה סמוך למקום עמידת השוטרת, ובמרחק קצר מהמקום בו פנתה אליו בעת עמידתו ברמזור אדום.

ב. השוטרת ציינה בדוח, כי בעת ביצוע העבירה, **"לא חנו ביני לבין הרכב רכבים ולכן שדה הראיה היה ברור לחלוטין"** (פרוט' עמ' 5, שורה 1). הנאשם ציין בעדותו **"..והיה באמת מקום פנוי ליד השוטרים"** (פרוט' עמ' 6, שורה 11). נתון זה תומך בגרסת התביעה כי לשוטרת הייתה נקודת תצפית טובה להבחין במעשיו של הנאשם ולשמור על קשר עין רצוף עד למועד בו ניגשה אליו.

ג. הנאשם ציין כי נסע במהירות נמוכה **"נסעתי לכיוון הרמזור במשהו כמו 15-20 קמ"ש כי הייתה תנועה"** (פרוט' עמ' 6, שורה 13). מהירות הנסיעה לא הייתה כזו שיש בה כדי להקשות על השוטרת להבחין בנאשם ובמעשיו עד לעצירתו ברמזור האדום.

ד. הנאשם הבחין בשוטרת בעת שחלף על פניה, ובעת שעצר ברמזור הביט בה במראה (פרוט' עמ' 8, שורה 20). נתונים אלה תומכים בגרסת התביעה כי תחילה הנאשם הוריד את המכשיר ואחז בו במקביל לאחיזתו בהגה, ומאוחר יותר הניח את הטלפון הנייד על מושב הנהג.

בסופו של דבר, לא מצאתי כי יש מקום לקבל את טענות ההגנה, אשר בחלקן היו כבושות. נתתי אמון בגרסת התביעה, אשר חיזוק לה נמצא בנסיבות האירוע. ונשענה על עדות שלא נסתרה בחקירה הנגדית. משכך, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ב' כסלו תשע"ה, 24 נובמבר 2014, במעמד הצדדים

חתימה